ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιώτα Ιωαννίδου

Από τη μια η ποίηση των εξεγέρσεων, με τον ιδιαίτερο ρόλο της νεολαίας, από τη Χιλή μέχρι το Εκουαδόρ και από το Περού μέχρι το Παρίσι. Από την άλλη, η νέα κανονικότητα της καταστολής που δεν διστάζει στο ξεγύμνωμα και στον εξευτελισμό των ανυπεράσπιστων σωμάτων, διαχέοντας το *«κοίταξε τη δουλειά σου».*

Μια ασπρόμαυρη εικόνα του χρόνου που πέρασε φαίνεται να στοιχειώνει τα όνειρα των ποιητών της εξέγερσης αλλά και των κρατούντων της εξουσίας. Οι καθημερινοί, λαϊκοί, ανώνυμοι ποιητές βλέπουν τη φωτεινή πλευρά της εικόνας μέσα από τα μάτια της νεαρής διαδηλώτριας στη Χιλή, που εξεγείρεται ατρόμητη μπροστά στα πάνοπλα αστυνομικά ρόμποκοπ της εξουσίας ή του νεαρού ζευγαριού που χορεύει ταγκό ανάμεσα στα δακρυγόνα. Τα λευκά φουρό από τις μπαλαρίνες της Όπερας που χορεύουν τη Λίμνη των κύκνων μπροστά στο πλήθος των επίμονων απεργών του Παρισιού, υπογραμμίζουν τη φωτεινή, παγκόσμια πλευρά της εξεγερτικής ελπίδας.

Η εξέγερση στη Χιλή πυροδοτήθηκε από τον άγριο αγώνα ανυπακοής μαθητών και φοιτητών όταν μπλόκαραν την αύξηση των εισιτηρίων στο μετρό του Σαντιάγκο, που επέβαλε η κυβέρνηση Πινιέρα. Η νεολαία ήταν από τα αξιόμαχα τμήματα της λαϊκής εξέγερσης στο Εκουαδόρ, μαζί με τους εργαζόμενους και του ιθαγενείς, που ανάγκασε την κυβέρνηση να πάρει πίσω τα μέτρα κατάργησης της επιδότησης των καυσίμων. Νεολαιίστικο χρώμα είχε το κύμα διαμαρτυρίας στο Περού, όταν ξεχύθηκε στους δρόμους της Λίμα μετά από το θάνατο από ηλεκτροπληξία δύο νέων εργαζόμενων στα ταχυφαγεία του Μακ Ντόναλτς.

Αλλά και στη χώρα μας, νεολαιίστικο, μαχητικό άρωμα είχε ο περσινός Γενάρης των αναπληρωτών και των ελαστικά εργαζόμενων, όπως και ο Νοέμβρης των φοιτητών που αμφισβήτησε μαζικά και έσπασε τη λογική του κατασταλτικού γύψου στα Πανεπιστήμια, με την κινητοποίηση στην ΑΣΟΕΕ και τις αντικατασταλτικές διαδηλώσεις. Ο αγώνας των

συμβασιούχων, η σημαία δικαιωμάτων των ντελιβεράδων και των εργαζόμενων στον επισιτισμό και η διεκδίκηση των δώρων, όταν τα αφεντικά πηγαίνουν στα σπίτια των εργαζόμενων για να τα ζητήσουν πίσω, δείχνουν ότι σημάδια αυτής της διαδικασίας υπάρχουν παντού.

Από την άλλη οι κρατούντες της εξουσίας βάφουν με μελανά χρώματα τη σκοτεινή πλευρά των καιρών μας. Παλεύουν με το τόσο φως που ξεπροβάλλει από τις ρωγμές ενός συστήματος, που νόμιζαν ότι μπετονάρισαν εξαίσια με τα υλικά της σκοτωμένης ελπίδας και του φόβου.

Ξεγυμνώνουν τα σώματα όσων αντιστέκονται για να καταστείλουν το πνεύμα της αντίστασης και να ξεράνουν τα φύτρα μιας ατίθασης νεολαίας που εμφανίζεται στο προσκήνιο της ιστορίας, αμφισβητώντας το ρόλο του σκλάβου που τους επιφυλάσσει ο καπιταλισμός.

Ξεγυμνώνεται ο ολοκληρωτισμός ενός συστήματος σε κρίση, που ανήμπορο να χειραγωγήσει με κάποιον ισχυρό μύθο τους υπηκόους του, ανάγει **την καταστολή σε κανόνα.** Η γυμνή ζωή και η κατάσταση εξαίρεσης αποτελούν τα εργαλεία του. Η ταπείνωση, ο βιασμός και ο εξευτελισμός των σωμάτων υπερβαίνει ακόμη και την επιβολή της τρομοκρατίας, του ξύλου και των βασανιστηρίων. Η ζωή που απογυμνώνεται από κάθε προστατευτικό κέλυφος στερείται κάθε δικαιώματος ατομικότητας, φιλοδοξούν να γίνει πεδίο άσκησης μιας ανεξέλεγκτης εξουσίας. Η επιβολή της κρατικής κυριαρχίας επιχειρείται να γίνει πάνω στην αποδοχή της δυνατότητας παραβίασης από αυτήν οποιουδήποτε νόμου.

Η νέα κοινοτοπία του κακού εδράζεται πια όχι στο μέγεθος της διαστροφής που θα χρησιμοποιηθεί αλλά στην προσπάθεια υποταγής του καθημερινού ανθρώπου, ότι όλα αυτά δεν τον αφορούν. Ότι οφείλει να εκχωρήσει ένα μέρος της ελευθερίας του, αν θέλει να επιβληθεί **«τάξις και ασφάλεια».**

Η ελπίδα των καθημερινών «ποιητών» είναι ο φόβος των κρατούντων

Έτσι λοιπόν διαβαίνει το κατώφλι ο νέος χρόνος με τις εικόνες του παλιού και τις υποσχέσεις του καινούργιου. Η ελπίδα των καθημερινών «ποιητών» είναι ο φόβος των κρατούντων. Δυο όψεις της ίδιας εικόνας που θα συνεχίζουν να αντιπαλεύουν στην κόψη της ιστορίας, για το ποιος θα χαράξει την πορεία της. Όσο η νεολαία ανεμίζει τις σημαίες των πρώτων, οι ανάγκες και τα εργατικά δικαιώματα, η ελευθερία και η αξιοβίωτη ζωή θα

χρωματίζουν αυτή την πορεία και θα στέλνουν τα τάγματα θανάτου των δεύτερων, κρατικά ή παρακρατικά, στην προϊστορία της ανθρωπότητας, όπου ανήκουν.

Μοιάζει να είναι το παιχνίδι αυτό, σαν το παιχνίδι ζωής που έδιναν επί 69 ημέρες 33 ανθρακωρύχοι το 2010, όταν εγκλωβίστηκαν στα έγκατα ενός ορυχείου στη Χιλή. Διέψευσαν όλες τις προβλέψεις που τους ήθελαν νεκρούς από το πρώτο δεκαήμερο, πάλεψαν με το σκοτάδι και επιβίωσαν με μια φοβερή συλλογικότητα και αλληλεγγύη. Όταν πια εντοπίστηκαν και μπορούσαν να βγουν, αποφάσισαν να προχωρήσουν μπροστά οι νέοι εργάτες και στο τέλος οι γηραιότεροι. Γιατί βίωσαν καλά πώς **να φυλάνε στις χούφτες τους το μέλλον της ανθρωπότητας, τη νιότη του κόσμου…**

Πηγή: ΠΡΙΝ